

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/27/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4422200266
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4422200266.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: A. A. B. C., D., nar. XX. XX. XXXX, D. XXXX/XX, E., proti žalovanej: B. B. F., nar. XX. XX. XXXX, F. XXXX/XX, G. H., zastúpenej advokátom: Mgr. Ivan Uhlár, Šoltésovej 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 041 887, o úhradu sumy za pôžičku, v konaní o odvolaní žalobcu zo dňa 21. 08. 2023 proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18C/4/2022-140 zo dňa 26. mája 2023 a o návrhu žalobcu zo dňa 04. 12. 2023 na prerušenie konania v znení doplnenia návrhu zo dňa 06. 12. 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovanej domáhal zaplatenia sumy 200,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z istiny až do zaplatenia. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Po právnej stránke svoj rozsudok odôvodnil citáciou ust. § 628 ods. 1, 2, § 657 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj Občiansky zákonník) a ust. § 177 ods. 2 písm. b/, 183 ods. 2 druhá veta, § 185 ods. 1, 2, 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP) a poukazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu dňa 19. 01. 2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť na jeho účet sumu 200,- eur s príslušenstvom a úrok z omeškania 5 % ročne z istiny až do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že ho koncom roka 2014 žalovaná požiadala o pôžičku peňazí na preklopenie jej nepriaznivej životnej situácie. Súhlasil a vzhľadom k tomu, že spolu nespísali žiadnu písomnú zmluvu o pôžičke peňazí, tak všetky poskytnuté peniaze z bezpečnostného dôvodu prevádzal cez jeho bankový účet na bankové účty žalovanej pre prehľadnosť a nepopierateľnosť. Žalovaná rešpektovala ústnu dohodu o pôžičke peňazí, nakoľko priebežne splácala svoje dlhy z pôžičky peňazí späť výhradne cez jej bankové účty na základe jeho požiadavky. Pôžičky peňazí boli priebežne poskytované a splácané v čase od decembra 2014 do mája 2019. V júni 2019 prestala žalovaná pôžičku peňazí splácať a tak sa rozhodol svoju pohľadávku riešiť po urgenciách súdnou cestou. Okrem uvedeného žiadal od žalovanej aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne až do zaplatenia a náhradu trov konania, vrátane súdneho poplatku. Uviedol, že žalobu podáva v rámci premlčacej doby.

3.1 Žalovaná sa k veci vyjadrila v podaní zo dňa zo dňa 13. 10. 2022 prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Poprela žalobou uplatnený nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky, považovala ho za absurdný a tendenčný. So žalobcom žila v partnerskom vzťahu od decembra 2013 do apríla 2019 v spoločnej domácnosti, čo spolu so sebou prinieslo i uhrádzanie spoločných nákladov bežných životných potrieb a nákladov spoločnej domácnosti, voľnočasových aktivít a spoločných dovoleniek. To, že so žalobcom žila v partnerskom vzťahu, vie preukázať spoločnými fotkami zaznamenanými z bežných životných udalostí (sviatky, oslavy, príp. dovolenky) a spoločný vzťah medzi nimi vedia potvrdiť svedkovia (syn a matka žalovanej, ktorú spolu pravidelne spoločne navštevovali). Počas spoločného žitia sa od žalobcu dozvedela, že je voči nemu vedených niekoľko súdnych konaní, v ktorých sú od neho požadované veriteľmi finančné prostriedky a hrozí, že žalobca súdne konanie prehrá a bude zaviazaný na úhradu týchto pohľadávok. Voči žalobcovi bolo vedených niekoľko exekučných konaní, čo žalobca preukázal sám v prílohe podanej žaloby, a to v listine „prehľad exekúcií a platenie exekúcií B. C.“, kde označil celkovo 10 exekučných konaní vedených voči jeho osobe. V úmysle pomôcť žalobcovi, aby mal prístup k svojim finančným prostriedkom a aby mu exekútor nesiahol na všetky jeho finančné prostriedky naraz, po naliehaní mu umožnila, aby posielal jeho finančné prostriedky na jej účty v banke s tým, že dala žalobcovi prístup k jej účtom, a to heslá k internetbankingu, čím žalobca získal dispozíciu k jej účtom. Následne žalobca nakladal s týmito svojimi finančnými prostriedkami na účtoch žalovanej podľa vlastného uváženia spolu s možnosťou výberu finančných prostriedkov prostredníctvom bankomatovej karty. Spolužitie žalobcu a žalovanej si počas ich vzťahu samozrejme vyžiadalo aj uhrádzanie spoločných nákladov domácnosti, spoločných voľnočasových aktivít, nákupov bežných životných potrieb a taktiež spoločných dovoleniek. Tieto náklady boli uhrádzané prostredníctvom účtu žalovanej a participoval na nich aj žalobca tým, že časť prostriedkov, ktoré prišli na účet žalovanej, bola použitá na tieto účely. Skutočnosti ohľadne prístupu žalobcu na účty žalovanej vie potvrdiť syn žalovanej.

Medzi žalobcom a žalovanou neprišlo k uzavretiu žiadnej zmluvy o pôžičke a tvrdenia žalobcu v tomto smere vie žalovaná vyvrátiť. Na uzavretie zmluvy o pôžičke nepostačuje len odovzdanie druhovo určených vecí - peňazí, ale je potrebné preukázať konsenzus zmluvných strán uzavrieť zmluvu o pôžičke. Samotné odovzdanie, resp. poslanie finančných prostriedkov na účet žalovanej ešte neznamená, že prišlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, keďže prístup na účty žalovanej mal sám žalobca. Zmluva o pôžičke je reálny kontrakt a povinnosťou žalobcu bolo uviesť, z akého dôvodu poslal žalovanej na jej účet dňa 12. 03. 2019 sumu 200,- eur a najmä, za akých podmienok. Žalobca predložil selektívne a absurdné prehľady, z ktorých nevyplýva, že by prišlo k uzavretiu zmluvy. V týchto dokladoch žalobca uvádza vznik omeškania 01. 04. 2019 a v inej časti dátum 01. 07. 2019. Pri zmluve o pôžičke sa musia strany dohodnúť na podstatných náležitostiach zmluvy, pričom v spore o vrátenie pôžičky spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý je povinný preukázať, že plnenie dlžníkovi poskytol a že sa jednalo o plnenie na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola s dlžníkom uzavretá. Z doposiaľ predložených dôkazov nie je možné vyvodiť skutkový záver, že žalovaná prijala na účet peňažné prostriedky s vedomím, že tieto boli poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke, taktiež nebol preukázaný súhlas žalovanej s tým, že by mala tieto prostriedky v dohodnutej dobe vrátiť.

Žalovaná opakovane vo vyjadrení uviedla, že uhrádzali spoločné náklady životných potrieb a to tak, že platby za spoločné potreby uhrádzala žalovaná a žalobca na ne pravidelne a nepravidelne prispieval v závislosti od toho, o aké výdavky sa jednalo. Žalobca počas spoločného žitia vynakladal na potraviny len veľmi nízke sumy – sedem eur za týždeň a bola to práve žalovaná, ktorá nakupovala potraviny pre žalobcu, varila, prala a žehlila. Žalobca nemal takmer žiadne výdavky. Rozchod so žalovanou a odstahovanie si vecí, ako aj vyčlenenie z rodiny žalovanej nevie žalobca psychicky spracovať, a preto podáva na žalovanú žaloby ako pomstu.

Žalobca vedie proti žalovanej a jej dcére niekoľko šikanózných konaní na Okresnom súde Nové Zámky, ktoré sú položené na rovnakej absurdnej právnej kvalifikácii, a to neexistujúcej „zmluvy o pôžičke“ (sp. zn. 13C8/2022, sp. zn. 9C2/2022, sp. zn. 4C6/2022, sp. zn. 10C6/2022, sp. zn. 18C/4/2022 a proti dcére pod sp. zn. 18C101/2021. Napriek tomu, že žalobca bol uznesením Okresného súdu Nové Zámky oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok a teda mohol podať voči žalovanej jednu žalobu, v ktorej by si uplatnil celý neexistujúci nárok „zo zmluvy o pôžičke“, zvolil žalobca cestu podávania žalôb tak, aby jej z pomsty čo najviac znepríjemňoval život bez ohľadu na výsledok samotného konania. Z krokov vykonaných žalobcom proti žalovanej je zrejmé, čo je jeho skutočným motívom.

3.2 V písomnom vyjadrení doručenom na súd dňa 14. 12. 2022 žalobca uviedol, že sa naďalej plne stotožňuje so žalobou a tvrdenie žalovanej neuznáva. To, že sa so žalovanou stretávali občas na rodinných oslavách, výletoch a dovolenkách, ešte neznamená, že tvorili pár a žili v spoločnej domácnosti. Navrhované dôkazy ako fotky a nedôveryhodní svedkovia sú blízke osoby v priamom rade (matka a syn žalovanej). K žalovanou tvrdenými problémami s exekúciami žalobca uviedol, že toto nijako nesúvisí s predmetnou vecou. Je pravdou, že svoje exekúcie uviedol vo všetkých žalobách so žalovanou (v celkovej istine 15.000,- eur s prísl.), takže sú jej tieto informácie dostupné. Má však aj niekoľko súdnych konaní, v ktorých je žalovaný, aj ako žalobca. V predmetnej veci žiada od žalovanej 200,- eur s prísl. na jeho bankový účet, uvedený v žalobe blokový exekútorom, lebo má potrebu uhrádzať svoje záväzky na rozdiel od žalovanej.

Poskytovaná finančná pomoc žalovanej sa zvrhla v jeho neprospech. Nemal žiadny prístup k účtom žalovanej, ani k bankomatovej karte a má svoje bankové účty s bankomatovou kartou.

Medzi ním a žalovanou došlo k uzavretiu ústnej dohody „zmluvy o pôžičke“, čo žalovaná odsúhlasila splácaním pôžičky na jeho bankový účet v období od decembra 2013 do mája 2019. Pokiaľ ide o ústnu dohodu, Občiansky zákonník, ani iný zákon, ju presne nedefinuje a nešpecifikuje, čo sa za ňu považuje a čo nie. Pokiaľ zákon nepredpisuje, že dohoda sa musí uzatvoriť písomne, môže byť uzatvorená aj ústne a bude platná a záväzná pre tých, ktorí ju uzavreli a dá sa na základe nej vymáhať dohodnuté plnenie za predpokladu, že je možné preukázať obsah tejto dohody, t. j., na čom sa strany dohodli. Žalovaná akceptovala a prijala ústnu dohodu - t. j. zmluvu o pôžičke uvedenú v žalobe, ktorú preukázal súdu.

3.3 V reakcii na vyjadrenie žalobcu zo dňa 14. 12. 2022 žalovaná v podaní zo dňa 01. 03. 2023 uviedla, že žalobca nebol ustanovený ako disponent jej účtov. Túto skutočnosť žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla. Žalobca sa však snaží súdu podsunúť tvrdenie, že iba osoba, ktorá je disponentom na účte vlastníka môže mať reálny prístup k finančným prostriedkom na tomto účte. Prístup žalobcu k účtom žalovanej bol faktický, a to na základe hesiel k internetbankingu, čím žalobca získal dispozíciu k účtom žalovanej. S ohľadom na túto skutočnosť je návrh žalobcu na vykonanie dopytu v banke na zriadenie dispozičného práva zbytočný a nič nepreukazujúci, nakoľko žalovaná netvrdila, že by ustanovila vo svojej banke žalobcu ako disponenta. To, že žalobca fakticky býval u žalovanej, vedľa potvrdiť navrhnutí svedkovia. Skutočnosť, že niekto u niekoho skutočne býva v spoločnej domácnosti automaticky neznamená, že táto osoba musí mať nahlásený trvalý alebo prechodný pobyt na danom mieste. V závere vyjadrenia žalovaná uviedla, že žalobca požaduje, aby na svoje tvrdenia predkladala úradné dokumenty. Žalobca však svoje tvrdenie o uzavretí zmluvy o pôžičke nevie preukázať žiadnym dokumentom, pričom jeho zaťažuje dôkazné bremeno v tomto smere.

Opätovne poprela, že by prišlo zo žalobcom k uzavretiu ústnej alebo akejkoľvek inej zmluvy o pôžičke. „Pôžičku“ žalovaná nesplácala a ani nemohla splácať, keďže žiadnu zmluvu ani inú dohodu o pôžičke neuzavrela. Žalobca nevie preukázať, na čom sa mali strany dohodnúť, a to preto, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nikdy neprišlo. V spore o vrátenie pôžičky spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý je povinný preukázať jednak to, že plnenie dlžníkovi poskytol a tiež to, že sa jednalo o plnenie na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola s dlžníkom uzavretá. Z doposiaľ predložených dôkazov nie je možné vyvodiť skutkový záver, že žalovaná prijala na účet peňažné prostriedky s vedomím, že tieto boli poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke, taktiež nebol preukázaný súhlas žalovanej s tým, že by mala tieto prostriedky v dohodnutej dobe vrátiť. Žalovaná navrhla súdu po vykonanom dokazovaní žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať jej voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.4 Žalobca sa nezúčastnil predbežného prejednaní veci, ktoré súd nariadil na 14. 04. 2023. Svoju neprítomnosť ospravedlnil zo zdravotných dôvodov, pričom súd jeho prvé ospravedlnenie sa na predbežné prejednanie veci akceptoval a predbežné prejednanie odročil na iný termín, a to 02. 05. 2023. Žalobca opätovne ospravedlnil svoju neúčast na predbežnom prejednaní veci zo zdravotných dôvodov. Súdu oznámil, že jeho ospravedlnenie neakceptuje a vec predbežne prejedná v prípade jeho neúčasti v jeho neprítomnosti. Žalobca sa napriek tomu predbežného prejednaní veci nezúčastnil.

4. Žalobca svoju neúčast na pojednávaní ospravedlnil zo zdravotných dôvodov. Súdu oznámil, že s prihliadnutím na ust. § 183 druhá veta CSP jeho ospravedlnenie neakceptuje a upovedomil ho, že ak sa nariadeného pojednávania dňa 26. 05. 2023 nezúčastní on alebo jeho zástupca, súd bude konať a rozhodne vo veci v jeho neprítomnosti. Žalobca sa napriek uvedenému oznámeniu súdneho pojednávania nezúčastnil a súd prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti.

5. Právny zástupca žalovanej v priebehu konania uviedol, že žalovaná žalobu podanú žalobcom popiera. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, k uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo. Vzhľadom na dôkaznú núdzu na strane žalobcu navrhol, aby súd žalobu zamietol. Návrhy na doplnenie dokazovania nemal. V prípade úspechu žiadal priznať nárok náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná v priebehu pojednávania uviedla, že so žalobcom boli partneri, žiadnu pôžičku jej neposkytol. Platili si vlastné náklady a nikdy o pôžičke nehovorili. Peniaze, ktoré prichádzali na jej účet, boli peniaze žalobcu, ktoré on sám spotreboval, resp. sa spotrebovali pri spoločných dovolenkách, kupovali sa potraviny, varila mu celý týždeň, užíval jej nehnuteľnosť, auto, takže sa z tých peňazí hradili aj tieto náklady. Žalobca nemal vlastný účet, lebo mal exekúcie.

6. Súd vykonal dokazovanie výzvami na vrátenie pôžičky, výpisom z účtu žalobcu, prehľadom exekúcií žalobcu, výsluchom žalovanej, ďalšími v spise doloženými dokladmi a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

6.1 Z výpisu z účtu žalobcu mal súd preukázané, že žalobca poukázal dňa 12. 03. 2019 na účet žalobkyne sumu 200,- eur.

6.2 Z výzvy na vrátenie pôžičky zo dňa 23. 02. 2020 mal súd preukázané, že žalobca vyzval žalovanú na vrátenie pôžičiek vo výške 25.729,76 eur, ktoré jej mal poskytnúť od decembra 2014 do júna 2019.

6.3 Z výzvy na vrátenie pôžičky zo dňa 13. 10. 2020 mal súd preukázané, že žalobca vyzval žalovanú na vrátenie pôžičiek vo výške 28.559,86 eur, ktoré jej mal poskytnúť od decembra 2014 do júna 2019.

6.4 Z prehľadu exekúcií mal súd preukázané, že voči žalobcovi prebiehali od roku 2019 viaceré exekučné konania (pozri č. I. 35 v spise).

6.5 Z výpovede žalovanej mal súd preukázané, že žalobca a žalovaná žili v partnerskom vzťahu od decembra 2013 do apríla 2019.

7. Žalobca tvrdil, že medzi ním a žalovanou došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe, ktorej jej požičal sumu 200,- eur. Súdu však nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by jeho tvrdenie potvrdzoval.

Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že strana neunesie svoje dôkazné bremeno, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. II. ÚS 38/2015 zo dňa 21. 01. 2015, podľa ktorého: „ ... je typickým sporovým konaním, pre ktoré platí dispozičná a prejednacía zásada, to znamená, že účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno tykajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.“

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5 Obo 52/2010 zo dňa 24. 06. 2010: „Ak chce byť žalobca v spore úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosti odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok voči žalovanému. O týchto skutočnostiach je povinný poskytnúť tzv. plný dôkaz. To je výraz, ktorým právna teória označuje dôkaznú situáciu, kedy procesná strana v plnej miere, bez akýchkoľvek pochybností preukáže svoje skutkové tvrdenie a súd je povinný z týchto skutočností pri svojom rozhodnutí vychádzať.“

8. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca poukázal žalovanej dňa 12. 03. 2019 na jej účet sumu 200,- eur. Žalovaná však poprela, žeby medzi ňou a žalobcom bola uzavretá zmluva o pôžičke. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, že by sa so žalovanou stretával iba sporadicky na dovolenkách, resp. rodinných akciách. Tvrdenie žalovanej, že so žalobcom tvorili od roku 2013 do roku 2019 pár a spoločne uhrádzali náklady na živobytie žiadnym spôsobom nevyvrátil. Súd mal preukázané, že od roku 2019 sa voči žalobcovi viedlo viacero exekučných konaní - tvrdenie žalovanej, že žalobca

posielal, resp. vkladal na jej účet finančné prostriedky preto, aby sa exekúcii vyhol, sa súdu javí ako pravdepodobné. Žalobca nepreukázal, že medzi ním a žalovanou bola uzavretá ústna zmluva o pôžičke, neuniesol teda dôkazné bremeno v spore. Súd preto žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v predmetnom konaní úspešná v plnom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

10. Proti vyššie označenému rozsudku podal žalobca odvolanie zo dňa 21. 08. 2023. Uviedol, že koncom roka 2014 ho žalovaná požiadala o pôžičku peňazí na preklopenie jej nepriaznivej životnej situácie v celkovej hodnote uvedenej v žalobe s príslušnými dôkazmi. Súhlasil a vzhľadom k tomu, že spolu nespísali žiadnu písomnú zmluvu o pôžičke peňazí, tak všetky poskytnuté peniaze z bezpečnostného dôvodu prevádzal cez jeho bankový účet na jej bankové účty pre prehľadnosť a nepopierateľnosť, nielen v sume 200,- eur. Žalovaná rešpektovala ústnu dohodu o pôžičke peňazí, nakoľko priebežne splácala svoje dlhy (konečný zostatok pôžičky 25.729,76 eur, ale vzhľadom na inštitút premlčania, extrémne ťažkej životnej situácie a exekúciám nestihol podať žaloby v spomínanej sume, ale len žaloby v sume 15.000,- eur) z pôžičky peňazí späť výhradne cez jej bankové účty na základe jeho požiadavky. Pôžičky peňazí boli priebežne poskytované a splácané v čase december 2014 - máj 2019. V júni 2019 prestala žalovaná pôžičku peňazí splácať a tak sa rozhodol svoju pohľadávku riešiť po urgenciách súdnou cestou. Nikdy so žalovanou netvoril pár a peniaze, ktoré zaplatil na spoločných akciách so žalovanou od nej nepýta späť.

Súdu preukázal dôkaz o pôžičke peňazí výpisom z bankového účtu, ale žalovaná nevie preukázať ani vrátenie sumy 200,- eur, nezdokladovala vrátenie tejto pôžičky, ale svoju obhajobu založila na pochybných svedkoch, falošnom partnerstve a falošných transakciách, ktoré vykonával medzi svojimi a jej účtami.

Medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu ústnej dohody „zmluvy o pôžičke“, čo žalovaná odsúhlasila splácaním pôžičky na jeho bankový účet od decembra 2013 do mája 2019. Občiansky zákonník - ani nijaký iný zákon - presne nedefinuje a nešpecifikuje ústnu dohodu, čo sa za ňu považuje a čo nie. Je však treba vychádzať z toho, že musí ísť tiež o výslovný prejav vôle uzavrieť zmluvu. Keďže dohoda, zmluva, je tzv. právnym úkonom, musí spĺňať náležitosti právneho úkonu, ktorými sú okrem iného zrozumiteľnosť a určitosť. Pokiaľ zákon nepredpisuje, že dohoda sa musí uzatvoriť písomne, môže byť uzatvorená aj ústne a bude platná. Aj ústna dohoda je záväzná pre tých, ktorí ju uzavreli a dá sa na základe nej vymáhať dohodnuté plnenie za predpokladu, že je možné preukázať obsah tejto dohody, t. j. na čom sa strany dohodli. Ústna dohoda je právne záväzná a platná, pokiaľ zákon nepredpisuje pre danú dohodu písomnú formu. Žalovaná akceptovala a prijala ústnu dohodu - t. j. zmluvu o pôžičke uvedenú v žalobe, ktorú preukázal súdu.

V ďalšej časti odvolania žalobca namietal, že súd neakceptoval jeho práceneschopnosť, pričom mal právomoc vyžiadať si lekárske stanovisko, ktoré plne preukazuje jeho psychosomatickú neschopnosť (schopnosť) zúčastniť sa tohto pojednávania. Bol toho názoru, že došlo k porušeniu jeho práv v tejto veci s odkazom na čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR. Nemôže si dovoliť zaplatiť akéhokoľvek zástupcu, ktorý by ho zastupoval v tomto spore a súd vyniesol rozsudok bez jeho osobnej neúčasti (správne malo byť účasti – poznámka odvolacieho súdu) na pojednávaní, čím porušil čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

Nie je bohatý, aby len tak cudzej osobe podaroval veľké množstvo peňazí, naopak, dokazuje súdu svoje extrémne ťažké životné pomery.

Taktiež dokladoval súdu, že nikdy nežil so žalovanou v jednej domácnosti, toto jej tvrdenie je absurdné a nikdy neplánoval prevádzať majetky na cudzie osoby.

Žiadnym zákonom nie je viazaný podať len jednu žalobu. Od roku 2017 sa viackrát sťahoval a bol rád, že stihol podať žaloby v sume 15.000,- eur.

Žalovanou navrhnutí svedkovia budú pred súdom svedčiť i „nemožné“, len aby vyhrali súdne spory, pretože ide v nich o sumu 15.000,- eur s vedomím krivej výpovede.

Život na dve domácnosti nevidel ako logický a luxusný a súdu dokladoval jeho existenčné pomery a exekúcie. Preukázal, že žalovaná prijala 200,- eur a nevrátila späť, tým preukázala súhlas o pôžičke.

Z jeho písomných vyjadrení a dôkazov jasne vyplýva, že žil a pracoval v Trnave a nie je logické, aby živil dve domácnosti v jeho ťažkých extrémnych životných pomeroch a z jeho mesačného zárobku.

Darovacia zmluva nebola žalovanou súdu nikdy predložená, to znamená, že nemôže ísť o prípad v zmysle ust. § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Jasne dokazoval svoj nepriaznivý zdravotný stav a žiadosťou žiadal o odročenie zo dňa 12. 04. 2023. Jeho mesačný príjem v súčasnosti tvorí nemocenská dávka, ošetrovaná o zrážky z exekúcií, čo znamená, že nie je finančne schopný vycestovať na súd, ani niekoho ustanoviť ako zástupcu na súde a pojednávaní sporu.

Súdu navrhol jasný písomný dôkaz o poukázaní sumy 200,- eur na účet žalovanej, pričom tento sa priklonil na stranu žalovanej a rozhodol v jeho neprospech.

Taktiež preukázal súdu, že žalovaná uvedenú sumu prijala a nevrátila. Dôkazné bremeno neuniesla žalovaná, nakoľko nepreukázala súdu doklad o vrátení sumy 200,- eur, pričom vo svojej obhajobe sa asi domnievala, že ide o dar. Doklad o dare však súdu tiež nepredložila.

Žalobca ďalej uviedol, že mu bolo odopreté základné právo v zmysle Ústavy SR obhajovať sa pred súdom osobne, pričom jeho momentálna životná, zdravotná a finančná situácia mu nedovoľuje sa obhajovať pred súdom osobne, ani žiadnym zástupcom počas jeho práceneschopnosti a súd neakceptoval jeho ospravedlnenie.

Žalovaná prijala peniaze na svoj účet a jej povinnosťou bolo ich okamžite vrátiť späť na účet, z ktorého prišli. Ponechala si ich pre vlastnú potrebu a tým vyjadrila súhlas o pôžičke.

Súd ani žalovanú nežiadal preukázať, či sumu 200,- eur vrátila späť na účet, z ktorého jej táto suma bola poukázaná. Žalovaná navrhla súdu dvoch svedkov, ktorí sú s ňou v rodinnom vzťahu, pričom navrhnutá svedkyňa (matka žalovanej I. J., t. č. na dôchodku) bola zamestnaná 40 rokov na súde a jej výsluch považuje žalobca za neprípustný, a to aj z morálneho hľadiska, aj keď to zákon pripúšťa. Svedka pripúšťa žalobca len v prípade ak ide o svedka, ktorý nemá k žalovanej žiadne sociálne puto.

Žalobca poukázal na dve rozhodnutia súdu v rovnakom spore s rovnakým rozsudkom v konaní pod sp. zn. 18C/4/2022 a sp. zn. 18C/101/2021 a vyjadril zaujatosť súdu.

V závere odvolania žalobca vytýkal, že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zamietol a potvrdil žalobu. Žiadal priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. K odvolaniu žalobcu podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie zo dňa 18. 10. 2023.

Uviedla, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by medzi stranami tohto sporu prišlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ktorej podstatnou náležitosťou je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky, pričom z obsahu zmluvy musí vyplývať povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu.

V spore o vrátenie pôžičky spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý je povinný preukázať jednak to, že plnenie dlžníkovi poskytol a tiež to, že sa jednalo o plnenie na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola s dlžníkom uzavretá. Žalobca v konaní nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal a z ktorých by bolo možné vyvodiť skutkový záver, že žalovaná prijala na účet peňažné prostriedky s vedomím, že tieto boli poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke. Rovnako tak žalobca nepreukázal súhlas žalovanej s tým, že by mala tieto prostriedky v dohodnutej dobe vrátiť.

Žalovaná naďalej popiera, že by uzavrela so žalovaným akúkoľvek zmluvu o pôžičke.

Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky a ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Z dôkazov predkladaných žalobcom nevyplýva uzavretie zmluvy o pôžičke medzi stranami tohto sporu.

Ak žalobca v konaní tvrdil a chcel byť úspešný, bolo jeho povinnosťou poskytnúť plný dôkaz na preukázanie jeho tvrdení.

Sám žalobca poukazoval na to, že jeho povinnosťou v konaní bolo preukázať to, na čom sa mali strany dohodnúť. Nepreukázal, resp. v konaní nevedel preukázať, na čom sa mali strany dohodnúť, čo podporuje aj žalovanou v celom konaní uvádzanú skutočnosť, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nikdy neprišlo.

V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

Bez ohľadu na výpoveď žalovanej súd v zmysle ust. § 191 ods. 1 CSP hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Vymedzenie predmetu dokazovania vo veľkej miere závisí od účastníkov konania, od ich povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Súd musí mať vždy jasno v tom, čo sa bude dokazovať. Tiež musí mať jasno v určení toho, na preukázanie akej skutočnosti sa vykonáva ten-ktorý dôkaz.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že sa nemohol zúčastniť na pojednávaní pre práceneschopnosť a svoj nepriaznivý zdravotný stav. V tejto súvislosti žalovaná uviedla, že u žalobcu ide o opakované žiadosti o odročenie pojednávania pre nepriaznivý zdravotný stav, pričom pri prvých žiadostiach súd ospravedlnenie žalobcu akceptoval. Bola toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak konal dňa 26. 05. 2023 v neprítomnosti žalobcu.

S poukazom na ust. § 183 ods. 1, 3 druhá veta CSP žalovaná uviedla, že: „Ak prekážka účasti na pojednávaní, majúca pôvod v nepriaznivom zdravotnom stave, nastane u strany, možno od nej podľa zákonnej úpravy platnej a účinnej aj v čase vykonania rozhodného pojednávania vždy spravodlivo žiadať zastúpenie inou osobou, to sa však netýka prvého pojednávania (keďže z ustanovenia § 183 ods. 2 vety druhej CSP celkom jednoznačne vyplýva, že aby mohlo dôjsť k jeho uplatneniu, musí tu ísť o „ďalšie“ - pojednávanie a to za situácie, že prinajmenšom raz už pojednávanie z rovnakého dôvodu odročené bolo a ide tu tak buď o stav dlhšie trvajúcich zdravotných obtiaží žiadateľa odročenia a/alebo iný stav robenia ním procesných obštrukcií, oboje však za existencie povinnosti súdu postarať sa i v zmysle článkov 17 a 5 Základných princípov CSP o čo najrýchlejšie a najhospodárnejšie prejednanie a rozhodnutie veci s potrebou sankcionovania všetkých pokusov o zjavné zneužívanie práva či spôsobovanie nedôvodných prieťahov v konaní“.

Je zrejmé, že pre dôvody nepriaznivého zdravotného stavu na strane žalobcu, súd jeho ospravedlnenie v minulosti akceptoval a pojednávanie odročil. Od žalobcu ako strany mohol súd spravodlivo žiadať aj s ohľadom na čl. 17 a 5 CSP (súd postupuje v konaní, tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb), aby sa dal na pojednávaní konanom dňa 26. 05. 2023 zastúpiť, keďže išlo o ďalšie pojednávanie, v ktorom z rovnakých dôvodov žiadal žalobca pojednávanie odročiť.

V civilnom procese platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je možná len výnimočne a zákon podmieňuje tento postup existenciou dôležitých dôvodov. V prípade žiadosti o odročenie termínu pojednávania musí súd vyhodnocovať aj to, či sa niektorá zo sporových strán týmto postupom nepokúša o procesnú obštrukciu. Žalovaná bola toho názoru, že žalobca opakovane obštrukčne zasielal súdu žiadosti o odročenie tesne deň pred pojednávaním, napriek tomu, že dlhodobo vedel, že je práceneschopný a v deň pojednávania sa nebude môcť zúčastniť.

Platná právna úprava vyžaduje splnenie podmienok na to, aby mohlo prísť k využitiu odročenia pojednávania, pričom prvou podmienkou je existencia dôležitého dôvodu brániaceho strane alebo zástupcovi v dostavení sa na pojednávanie a druhou podmienkou je nemožnosť osoby, na strane ktorej je prekážka účasti na pojednávaní, spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť.

Civilný sporový poriadok rieši situácie aj v prípade, ak k odročeniu pojednávania dochádza z dôvodu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu.

Ustanovenie § 157 CSP sporový poriadok v znení neskorších predpisov súdu ukladá povinnosť rozhodnúť vec rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávaní. Rovnako aj všetky úkony, ktoré súd realizuje v rámci prípravy pojednávania je povinný uskutočniť tak, aby bola vec rozhodnutá na prvom pojednávaní. Dôvody na odročenie pojednávania musia byť také, ktoré súd nemohol predvídať pri príprave a nariadení termínu pojednávania.

Odročenie pojednávania predstavuje skôr výnimku zo všeobecného pravidla, že vec sa má rozhodnúť na prvom pojednávaní, deklaruje to aj zákonná formulácia prípustnosti odročenia pojednávania len z dôležitých dôvodov.

V tejto súvislosti žalovaná uviedla rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 3Cdo/247/2018.

Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa nechala zastupovať inou osobou, ak k odročeniu pojednávania prišlo v dôsledku jej nepriaznivého zdravotného stavu. V konaní si žalobca mohol kedykoľvek zvoliť zástupcu a súd bol s ohľadom na obštrukciu zo strany žalobcu oprávnený rozhodnúť tak, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu s ohľadom na jeho dlhodobý zdravotný stav. Súd môže požadovať, aby sa dal v konaní zastúpiť pri dlhodobom nepriaznivom stave, pričom nemusí ísť o advokáta. Zástupcom môže byť akákoľvek osoba. Tvrdenie žalobcu, že sa chce zastupovať pred súdom osobne, avšak v skutočnosti sa zastupovať nemôže kvôli dlhodobému zdravotnému stavu, mu dáva priestor, aby si za seba zvolil do konania osobu, ktorá by ho v konaní zastupovala. Nie je však povinnosťou, aby bol žalobca v konaní zastúpený advokátom, preto jeho argumentácia, že nemá prostriedky na zastúpenie v konaní, neobstojí.

Žalobcovi nebolo v konaní nikým bránené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany.

Súd prvej inštancie rozhodol po vyhodnotení všetkých dôkazov a tvrdení strán správne.

Odvolanie žalobcu nespĺňa náležitosti odvolania aj s ohľadom na ust. § 363 CSP.

Zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva vyhľadávacia povinnosť odvolacieho súdu vyhľadávať dôvody odvolania, ak ich sám žalovaný (správne malo byť žalobca – poznámka odvolacieho súdu) neoznačil a neuviedol, v čom považuje rozhodnutie za nesprávne. Žalovaný (správne malo byť žalobca – poznámka odvolacieho súdu) má povinnosť v odvolaní presne uviesť, v čom vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia alebo postupu súdu, t.j. uvedenie konkrétneho odvolacieho dôvodu.

Dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia odvolacej lehoty. Ani odkaz odvolateľa na obsah podaní urobených v konaní pred súdom prvého stupňa nemožno považovať za uvedenie dôvodov, z akých sa napáda prvoinštančné rozhodnutie.

Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 18C/4/2022 zo dňa 26. 05. 2023 ako vecne správny potvrdil a priznal jej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Súčasťou súdneho spisu je i žiadosť žalobcu zo dňa 04. 12. 2023 o prerušenie konaní, okrem iného i konania pod sp. zn. 18C/4/2022. Žalobca žiadal o prerušenie konania na obdobie pol roka, nakoľko dňa 24. 11. 2023 sa stal nezamestnaným, je v evidencii Úradu práce v Brezne a z finančných dôvodov nevie vycestovať na pojednávanie do Nových Zámkov. Náklady na vlastnú dopravu na jedno vycestovanie na pojednávanie z Brezna do Nových Zámkov sú 40,- eur. Poukázal na to, že svoje životné úspory investoval do dlhodobého liečenia práceneschopnosti, sťahovania z Trnavy do Brezna a hľadania práce v Banskobystrickom kraji.

13. Vo vyjadrení zo dňa 10. 12. 2023 žalobca uviedol, že sa pridrižiava žaloby a svojich vyjadrení.

Podľa teórie žalovanej disponoval s jej účtami a nechápe teda, prečo si sám nepreviedol sumu 200,- eur. Peniaze, ktoré žalovanej poskytol zaradil do dvoch skupín, a to peniaze, ktoré jej poskytol a nikdy ich nepýtal späť a peniaze, ktoré jej poskytol ako pôžičku.

V prípade, ak žalovaná predloží doklad o vrátení sumy 200,- eur, vec bude vyriešená.

Žalovaná ukrajovala z jeho celoživotných úspor od roku 2013 do leta 2019, kedy od nej prišla posledná splátka na jeho bankový účet. Preto sa zabezpečil a krátkodobé pôžičky žalovanej riešil prevodom cez svoj bankový účet na účet žalovanej, aby mal dôkaz.

Žalovaná sa spolieha na dvoch svedkov vo všetkých piatich súdnych konaniach, pričom jeden svedok je pre žalovanú kľúčový, pretože okrem blízkeho rodinného vzťahu (mama) odpracoval na Okresnom súde Nové Zámky štyridsať rokov.

14. Žiadosť o prerušenie konaní žalobca doplnil v podaní zo dňa 06. 12. 2023, prílohou ktorého bolo oznámenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno zo dňa 29. 11. 2023 o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 25. 11. 2023.

15. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 12. 01. 2024 nesúhlasila s návrhom žalobcu na prerušenie súdneho konania, ktoré sa doteraz odročovalo výlučne z dôvodov na strane žalobcu a nie je dôvod na jeho prerušenie. Tvrdenie žalobcu, že aktuálne nemá peniaze, nie je dôvodom na prerušenie konania. Žalobca neuviedol žiadny oprávnený dôvod, prečo by sa konanie malo prerušiť, ani odročiť.

Žalovaná zotrvala na svojich vyjadreniach a na tom, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by medzi nimi prišlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ktorej podstatnou náležitosťou je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky, pričom z obsahu zmluvy musí vyplynúť povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu.

V spore o vrátenie pôžičky spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý je povinný preukázať jednak to, že plnenie dlžníkovi poskytol a tiež, že sa jednalo o plnenie na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola s dlžníkom uzavretá. Žalobca v konaní nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal a z ktorých by bolo možné vyvodit' skutkový záver, že žalovaná prijala na účet peňažné prostriedky s vedomím, že tieto boli poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke, rovnako žalobcom nebol preukázaný súhlas žalovanej s tým, že by mala tieto prostriedky v dohodnutej dobe vrátiť. Z dôkazov predkladaných žalobcom nevyplýva uzavretie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou.

Žalovaná navrhla, aby odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznal jej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) pri posudzovaní odvolania žalobcu zistil, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou sporu (žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd v medziach daných rozsahom odvolania, dôvodmi odvolania (ust. § 380 CSP) ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa

ust. § 389 ods. 1 písm. b/ v spojení s ust. § 391 ods. 1 CSP zrušíť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani podmienky na jeho zmenu.

Zároveň odvolací súd zamietol návrh žalobcu zo dňa 04. 12. 2023 na prerušenie konania, ktorý návrh žalobca doplnil v podaní zo dňa 06. 12. 2023.

17. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 vyššie citovaného zákona, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

18. Podľa § 160 ods. 1, 2, 3 CSP, súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je

a/ stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 162 ods. 1, 2, 3 CSP, súd konanie preruší, ak

a/ rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b/ pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c/ podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

Súd konanie preruší aj bez návrhu; v takom prípade pred vydaním uznesenia o prerušení konania upovedomí strany a dá im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.

O zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

Podľa § 183 ods. 1, 2 druhá veta CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

Podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

19. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 200,- eur s príslušenstvom, pričom tvrdil, že dňa 12. 03. 2019 je poskytol na základe ústnej zmluvy (dohody) pôžičku v tejto sume,

ktorú mu žalovaná nevrátila ani po opakovaných výzvach. Nebolo sporné, že v uvedený deň žalobca skutočne poukázal na účet žalovanej túto sumu, ale žalovaná jednoznačne poprela, že by sa malo jednať o pôžičku. Poukázanie tejto sumy (ako aj ďalších súm zo strany žalobcu) na jej účet vysvetlila tým, že so žalobcom tvorili od roku 2013 do roku 2019 pár, spoločne uhrádzali náklady na živobytie a žalobca mal okrem toho aj viacero exekúcií, ktorým sa aj takýmto spôsobom chcel vyhnúť. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 18C/4/2022-140 zo dňa 26. 05. 2023 žalobu žalobcu zamietol, čo stručne odôvodnil tým, že žalovaná uzavretie zmluvy o pôžičke so žalobcom poprela, žalobca uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke nepreukázal, a teda neunesol dôkazné bremeno v predmetnom spore.

Proti vyššie označenému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie zo dňa 21. 08. 2023.

20. Po podaní odvolania žalobca žiadosťou zo dňa 04. 12. 2023 požiadal o prerušenie predmetného konania (ako i ďalších konaní vedených na Okresnom súde Nové Zámky proti žalovanej) na obdobie pol roka, nakoľko od 24. 11. 2023 je nezamestnaný, evidovaný na Úrade práce v Brezne a z finančných dôvodov nevie vycestovať na pojednávanie do Nových Zámok, pretože náklady na vlastnú dopravu na jedno vycestovanie na pojednávanie z Brezna do Nových Zámok sú 40,- eur. Všetky životné úspory investoval do dlhodobého liečenia v práceneschopnosti, sťahovania z Trnavy do Brezna a hľadania práce od 18. 09. 2023. Žiadosť o prerušenie konania doplnil podaním zo dňa 06. 12. 2023, prílohou ktorého bolo oznámenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno zo dňa 29. 11. 2023 o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 25. 11. 2023.

20.1 Prerušenie súdneho konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka jeho postupu, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezprieťahové odstránenie vady konania. Civilný sporový poriadok odlišne vymedzuje dôvody pre obligatórne prerušenie konania (súd konanie musí prerušiť) a fakultatívne prerušenie konania (súd konanie môže prerušiť).

20.2 Vyššie citované ust. § 162 ods. 1 CSP (18. bod tohto uznesenia) vymedzuje tri zákonné obligatórne dôvody pre prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu. Z dikcie ust. § 162 ods. 2 CSP vyplýva, že súd je povinný prerušiť konanie, ak je naplnený niektorý zo zákonných dôvodov podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, a to aj bez návrhu. Žiadny z týchto dôvodov žalobca vo svojom návrhu na prerušenie konania netvrdil a obligatórne dôvody na prerušenie konania v zmysle ust. § 162 ods. 1 CSP nezistil ani odvolací súd.

20.3 Zákon (CSP) ako jediný fakultatívny dôvod na prerušenie konania vymedzuje ten dôvod, že sa uskutočňuje súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Pri fakultatívnom prerušení konania je skúmanie opodstatnenosti navrhovaného dôvodu na prerušenie konania ponechané výlučne na úvahe súdu a súd návrhu na prerušenie konania môže, ale aj nemusí vyhovieť, pokiaľ má za to, že neexistuje legitímny dôvod, ktorý mu bráni vo veci pokračovať a rozhodnúť. V rámci rešpektovania zásady rovnosti strán sporu súd (bez právne relevantného dôvodu na prerušenie konania u jednej strany sporu) nemôže zasahovať do ústavne garantovaného práva druhej strany sporu na spravodlivé a včasné rozhodovanie veci v záujme toho, aby ochrana práv a právom chránených záujmov bola rýchlá a účinná. Fakultatívne prerušenie konania musí mať v podstate charakter výnimočnosti vzhľadom na základné procesné zásady, a to hospodárnosť, plynulosť konania a včasnosť rozhodovania veci.

20.4 Po preskúmaní dôvodu žalobcom navrhovaného prerušenia tohto súdneho konania (nedostatok finančných prostriedkov na vycestovanie na pojednávanie) odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom prezentovaný dôvod na prerušenie konania nemožno subsumovať ani pod obligatórne, ani pod fakultatívne dôvody prerušenia konania, čo znamená, že na základe žalobcom uvádzaného dôvodu nemožno predmetné súdne konanie prerušiť, pretože to zákon (CSP) neupravuje a nemožňuje. Prerušenie súdneho konania na základe žalobcom uvádzaného dôvodu by nebolo dôvodné, ani účelné a bolo by v rozpore so zákonom. Súd nemôže vyčkávať na to, či a kedy žalobca z jeho pohľadu získa dostatok finančných prostriedkov v takej miere, ktorá by mu už umožňovala vycestovať na pojednávanie do Nových Zámok. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uvádzané argumenty v návrhu na prerušenie konania nepredstavujú legitímny a relevantný dôvod na prerušenie konania, preto súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (ust. § 162 ods. 3 CSP) ako

nedôvodný. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu žalobcu na prerušenie konania odvolací súd, sledujúc rozhodovacia činnosť tunajšieho súdu, zistil, že o obsahovo identickom návrhu žalobcu na prerušenie konania odvolací súd už rozhodoval, a to uznesením v konaní pod sp. zn. 8Co/65/2023 zo dňa 13. 03. 2024, ktorým tento návrh žalobcu zamietol, pričom výslovne uviedol, že „... návrh žalobcu na prerušenie konania je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore so základnými princípmi súdneho konania, ktoré má byť rýchle a hospodárne, bez zbytočných prieťahov a vyčkávanie na získanie finančných prostriedkov na vycestovanie takýto účel nespĺňa“. Senát konajúci a rozhodujúci v predmetnej veci sa s týmto konštatovaním iného senátu tunajšieho odvolacieho súdu v plnej miere stotožňuje.

21. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, pričom neakceptoval jeho ospravedlnenie z neúčasti na predbežnom prejednaní sporu a z neúčasti na pojednávaní vo veci samej napriek tomu, že svoju neúčasť ospravedlnil zo zdravotných dôvodov, čo aj preukázal. Poukazoval na čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Bol toho názoru, že došlo k porušeniu jeho práv s tým, že súd ho síce poučil v zmysle ust. § 183 CSP, ale on si nemôže dovoliť zaplatiť akéhokoľvek zástupcu, aby ho zastupoval v súdnom konaní.

K tejto námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne ustálil, že ust. § 183 ods. 2 druhá veta CSP (i keď v mailovom poučení žalobcu zo dňa 24. 05. 2023 nesprávne uviedol ust. § 183 druhá veta CSP) umožňuje od strany sporu vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu a v tomto zmysle žalobcu i poučil. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom predloženého súdneho spisu však odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie opomenul svoju povinnosť poučiť žalobcu podľa ust. § 160 ods. 2 CSP o tom, že má právo zvoliť si advokáta alebo má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Priamo v zákone je uvedené, že túto všeobecnú poučovaciu povinnosť má súd vždy, okrem prípadov, ktoré sú subsumované pod ust. § 160 ods. 3 CSP. Poučovacia povinnosť v zmysle ust. § 160 ods. 1, 2 CSP súd teda nemá v prípade, ak je stranou sporu štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ani v prípade, ak je strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (ust. § 160 ods. 3 CSP). O takúto situáciu sa v predmetnej veci nejedná, pretože žalobca je fyzická osoba, nebol zastúpený advokátom, nemá vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a nebol zastúpený ani fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Zakotvenie poučovacej povinnosti v procesnom kódexe, t. j. CSP vyplýva z ústavnoprávneho princípu práva na spravodlivý súdny proces so zreteľom na rovnosť zbraní opakovane judikovanú Európskym súdom pre ľudské práva. Cieľom poučovanej povinnosti súdu je to, aby strana sporu, ktorá si neosvojila procedurálne pravidlá, vedela, aké má v procese práva a povinnosti, aby mohla pred súdom svoje zámyery vyjadrovať takým spôsobom, že ňou vykonané procesné úkony vyvolajú sledované právne účinky a aby mohla splniť aj svoje procesné povinnosti. Poučovacia povinnosť sa týka najmä tých procesných práv a povinností, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní.

Účelom inštitútu poučovacej povinnosti je poskytovať poučenie zo strany súdu náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, pri ktorých je to vzhľadom na stav konania potrebné. Ustanovenie § 160 ods. 2 CSP zakotvuje povinnosť súdu vždy poučiť stranu sporu o práve zvoliť si advokáta a o práve obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Predmetným ustanovením sa zdôrazňuje význam práva na právnu pomoc poskytovanú buď prostredníctvom advokáta, alebo prostredníctvom Centra právnej pomoci. Poskytovanie právnej pomoci prostredníctvom Centra právnej pomoci je alternatívou k zastúpeniu advokátom pre fyzické osoby, ktoré v dôsledku svojej materiálnej situácie nemôžu využívať právne služby advokáta. Je nesporné, že žalobca v predmetnej veci nebol poučený podľa kogentného ust. § 160 ods. 2 CSP, napriek tomu, že súd takúto poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcovi mal, pretože sa na neho nevzťahuje ust. § 160 ods. 3 CSP. Uvedené poučenie mal súd v predmetnej veci poskytnúť žalobcovi na začiatku konania, najneskôr však pred nariadením pojednávania.

Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno okrem iného zaradiť aj právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva (tomto prípade nesplnenie poučovacej povinnosti podľa ust. § 160 ods. 2 CSP) strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu (odňatie možnosti konať pred súdom), dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Zákon (CSP) v žiadnom zo svojich ustanovení bližšie nešpecifikuje pojem odňatie možnosti konať pred súdom. Vo všeobecnosti je potrebné pod odňatím možnosti konať pred súdom rozumieť taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý sa prieči zákonu a ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom (CSP) a tým odňal strane sporu jej procesné práva.

V tomto prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zákonom, keď žalobcu nepoučil podľa ust. § 160 ods. 2 CSP, čo znamená, že nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva (právo zvoliť si advokáta, právo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: a/ nesprávny procesný postup súdu, b/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň c/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom v posudzovanej veci boli všetky tieto znaky naplnené. S poukazom na uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP z dôvodu porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať vo vyššie naznačenom smere a poučiť žalobcu o práve zvoliť si advokáta ako i o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Pokiaľ nedôjde k zmene procesnej situácie, súd vec opätovne prejedná na nariadenom pojednávaní, čomu musí predchádzať riadne poučenie žalobcu o procesných právach a povinnostiach, teda súd si musí riadne splniť svoju poučovaciu povinnosť. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní vykoná navrhované dokazovanie, resp. rozhodne, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie (so zdôvodnením, prečo ich nevykoná). Jeho úlohou bude na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vo veci opätovne rozhodnúť, pričom svoje skutkové a právne závery uvedené v rozhodnutí odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP a vysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami strán sporu, vrátane tých, ktoré žalobca vzniesol v podanom odvolaní. Vo svojom novom rozhodnutí bude teda dbať na to, aby odôvodnenie jeho rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, prezentovanými aj v priebehu odvolacieho konania tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

23. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že právne posúdenie je vecou súdu, preto žalobcom tvrdená právna kvalifikácia uplatňovaného nároku (plnenie zo zmluvy o pôžičke) nemá právnu relevanciu. Ak totiž súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu podľa výsledkov vykonaného dokazovania uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne (uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo/385/2012 zo dňa 06. 02. 2013 a nález I. ÚS 147/2024 zo dňa 28. 05. 2024). Preto sa bude súd prvej inštancie zaoberať tým, či na vrátenie sumy 200,- eur, ktorú žalobca žalovanej preukázateľne poukázal na jej účet, existuje alebo neexistuje prípadne iný právny titul a aký.

24. V závere odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že pokiaľ sa v odvolaní vyjadroval k prípustnosti alebo neprípustnosti vykonania dokazovania výsluchom svedkov, toto mu neprináleží. Hodnotenie dôkazov, vrátane výsluchu svedkov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy

z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Uvedené sa vzťahuje aj na hodnotenie prípadného výsluchu matky žalovanej (alebo iných jej rodinných príslušníkov, príp. rodinných príslušníkov žalobcu), pričom odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery vyslovené v náleze Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 276/2014-29 zo dňa 09. 06. 2015, ktorý k hodnoteniu výpovedí svedkov uviedol, že: „spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom (v danom prípade žalovanou – poznámka odvolacieho súdu) a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania.“ Z uvedeného teda vyplýva, že súd musí posudzovať všetky dôkazy komplexne vo vzájomných súvislostiach a nemôže niektorý z nich odmietnuť len preto, že sa jedná o dôkaz výsluchom spriaznenej, resp. blízkej osoby. Samotný vzťah vypočítanej osoby k niektorej zo strán sporu alebo k veci, sám osebe nemôže byť okolnosťou, na základe ktorej by bolo možné bez ďalšieho vyvodiť záver o nehodnovernosti výpovede tejto vypočítanej osoby. Zákon z hľadiska závažnosti dôkazu nerobí rozdiel medzi výpoveďou takejto osoby a osoby bez akéhokoľvek vzťahu k stranám sporu alebo k prejednávanej veci. Opačný názor by viedol k absurdnému záveru, podľa ktorého by sa pri hodnotení dôkazov prakticky mali automaticky diskvalifikovať výpovede osôb len na základe ich vzťahu k stranám sporu alebo k veci pre ich nedôveryhodnosť.

25. Žalobca v podanom odvolaní taktiež poukázal na dve rozhodnutia súdu prvej inštancie v rovnakom spore a s rovnakým výsledkom (sp. zn. 18C/4/2022 a sp. zn. 18C/101/2021) a v tejto súvislosti „vyjadril zaujatosť súdu“. Z konania vedeného na tunajšom odvolacom súde pod sp. zn. 8Co/65/2023 (20.4 bod tohto rozsudku) je zrejmé, že pod vyššie uvedenými sp. zn. sa nejedná a ani nemôže jednať o rovnaký spor (okruh strán sporu a ani predmet sporu nie je totožný) vedený na Okresnom súde Nové Zámky. Ďalej sa „vyjadrením zaujatosti súdu“ odvolací súd nezaoberal, nakoľko takýto pojem procesný predpis (CSP) nepozná a podľa všetkého ide o reakciu žalobcu na to, že nebol spokojný s priebehom a výsledkami vyššie označených konaní na súde prvej inštancie a na to, že súd nerozhodol podľa subjektívnych predstáv a názorov žalobcu na správnosť, zákonnosť a spravodlivosť odvolaním napadnutého rozsudku.

26. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 396 ods. 1, 3 CSP a ust. § 262 ods. 1 CSP, teda i o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

27. Súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (ust. § 391 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)